

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 14 września 2022 r.

Pozycja 170

POSTANOWIENIE z dnia 30 czerwca 2022 r. Sygn. akt Ts 244/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz – przewodniczący
Michał Warciński – sprawozdawca
Julia Przyłębska,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 20 stycznia 2022 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Stowarzyszenia Ławników Polskich,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 27 września 2021 r. (data nadania) Stowarzyszenie Ławników Polskich (dalej: skarżący), wystąpiło o stwierdzenie, że art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842, ze zm.) w brzmieniu ustalonym art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1090) w zakresie, w jakim „pozbawia obywateli prawa do udziału w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości”, jest niezgodny z art. 182 oraz art. 45 Konstytucji.

Skarżący nie wskazał orzeczenia sądu albo organu władzy publicznej, które naruszałoby jego wolności lub prawa na podstawie zaskarżonego przedmiotu kontroli, czego wymaga art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Z uwagi na powyższą wadę procesową postanowieniem z 20 stycznia 2022 r. Trybunał Konstytucyjny, odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W zażaleniu z 3 lutego 2022 r. skarżący zarzucił, że postanowienie Trybunału z 20 stycznia 2022 r. jest „w całej rozciągłości chybione, a złożona skarga winna otrzymać dalszy bieg” (s. 4). Zwrócił uwagę na to, że stosownie do art. 79 ust. 1 Konstytucji „ratio legis skargi konstytucyjnej jest (...) ochrona praw przed naruszeniami wynikającymi z aktów normatywnych” (s. 2). Przedmiotem kontroli Trybunału jest więc zgodność z Konstytucją

objętego skargą aktu normatywnego, dlatego w sytuacjach, w których – tak jak w sprawie, w związku z którą zainicjował postępowanie – prawa skarżącego zostały ukształtowane w ten sposób, że nie jest możliwe ich zweryfikowanie w postępowaniu sądowym, to warunek wyczerpania drogi prawnej nie ma znaczenia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji skarga konstytucyjna może być wniesiona na przepis, który był podstawą ostatecznego orzeczenia sądu lub innego organu władzy publicznej, naruszającego wolności lub prawa konstytucyjne skarżącego. Powołany przepis nie przewiduje wyjątków od tego nakazu. Skarżący nie spełnił tej konstytucyjnej, bezwzględnie wiążącej przesłanki, dlatego jego skarga nie mogła być merytorycznie rozpoznana.

Zażalenie skarżącego jest więc oczywiście chybione i nie zasługuje na uwzględnienie (art. 79 ust. 1 Konstytucji, art. 77 ust. 1, art. 61 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, Dz. U. z 2019 r. poz. 2393).

Mając powyższe na uwadze, Trybunał orzekł jak w sentencji.